

Mijn leven.

Mijn chaos.

Mijn leven.
Mijn chaos.

Samantha Demeyere

Schrijver: Samantha Demeyere
Coverontwerp: Samantha Demeyere
ISBN: 9789403633923
© Samanthademeyere

Ik ben Samantha Demeyere.

Op dit moment ben ik 14 jaar oud. Ik hou enorm van schrijven... Dus besloot ik een boek te schrijven! Dit boek gaat over wat ik allemaal al heb meegemaakt tot nu toe. Over hoe ik er ben door gegaan en wat ik er uit heb geleerd.

Op dit moment ben ik ziek en daarover gaat dit boek voornamelijk. Ik wou dat mijn verhaal werd gehoord. Ook omdat ik hoopte dat dit boek ook andere mensen gaat helpen en inspireren, om toch het beste uit je leven te halen, hoe moeilijk het ook is, op dat moment!

Natuurlijk heb ik niet alleen geschreven over de periode waar ik op dit moment doorga. Ik heb ook geschreven over mijn jeugd en wat er daar allemaal in is gebeurd. Kortom alles wat tot nu toe is gebeurd, staat in dit boek...

Hoofdstuk 1

Ik ben geboren op drie december 2004. Ik kwam als een normaal meisje op deze wereld. Zoals iedere baby onwetend wat er mij nog allemaal te wachten stond. Wist ik veel hoe deze wereld er uit zag en wat er zich allemaal in afspeelde.

Vanaf het moment dat ik zes maand was begon alles... Mijn eerste opname in het ziekenhuis. De maanden en jaren daarna had ik enorm veel oorontstekingen. Nog een reden om opgenomen te worden, uiteindelijk werden er buisjes gestoken.

Toen ging ik naar de kinderopvang waar alles goed ging! Zoals de meeste kindjes ging ik vanaf mijn twee jaar en een half naar school. Op naar het eerste kleuter, de start van een carrière dat nog heel lang zou duren... De dag waarop je in de samenleving wordt getrokken, mee met ieder ander kindje die op deze dag start.

Ik had er twee vriendjes. Ik herinner me er niet zoveel meer van...

Het enige dat ik me nog kan herinneren is dat ik altijd met hen naar de opvang moest, om te wachten op onze ouders. Ik speelde veel met hen. Goeie herinneringen.

Sinds dat jaar werd er gezegd tegen mij, of toen, mijn ouders, dat ik waarschijnlijk emotioneel te jong was. Ik was bijna altijd de jongste van de klas... Ze zeiden dat ik op het vlak van leren goed mee was.

Maar op emotioneel vlak was het, volgens school, beter dat ik mijn jaar overdeed... Mijn ouders wilden dit niet doen. Dus ben ik veranderd van school. En om even heel eerlijk te zijn, ben ik altijd blij geweest dat ze het niet hebben gedaan! Waarschijnlijk beseft ik er niet veel van... Maar die ene beslissing, die ene verandering, heeft zoveel bepaald over de rest van mijn leven.

Zo maakte ik in het tweede kleuterklasje heel wat nieuwe vriendjes en vriendinnetjes. In dat jaar werd ik steeds vaker ziek. Dit is nog steeds zo. Het begon toen en is nog niet geëindigd... De dokters zeiden steeds weer: "Het is gelukkig maar een virale infectie".

Maar doorheen dit alles kwam ik in het derde kleuter terecht! Die jaren gingen zo snel. De tijd vloog voorbij. Voor je het weet ben je weer een jaar ouder... Waar waren we? Ah, ja het derde kleuter...

Ik had er een fantastische juf! Ook de klas was leuk! Ik bleef ziek worden en werd af en toe opgenomen in het ziekenhuis. Ze bleven maar afkomen met de diagnose van ‘virale infecties’. Dit loopt jaren door! Dat jaar kreeg ik er een broertje bij! Hij is nu 10 jaar oud en zijn naam is Alexander. Met de hele klas hebben we een mobiel gemaakt. Dat is zo’n ding dat rond draait boven je park of wieg.

Hoofdstuk 2

Een volledig nieuwe stap, naar het eerste leerjaar. Ik was opnieuw de jongste en weer werd er getwijfeld of ik alles wel aan zou kunnen.

In dat jaar zou de basis moeten worden gelegd van alle leerstof die je nog zou krijgen: lezen, rekenen, schrijven,... Maar tijdens het jaar had ik drie leerkrachten.

De eerste juf werd zwanger en ging op zwangerschapsverlof. De andere twee juffen volgden op precies dezelfde manier. Maar als je drie verschillende leerkrachten hebt in één schooljaar, al die verschillende methoden van aanleren... Dat loopt fout.

Ik had een vriendin. Ik ga haar naam niet noemen uit respect ... Ze werd ziek, leukemie. Maar je moet weten dat dit meisje een wonder was voor deze wereld. Ze dacht

aan alles en iedereen, behalve aan zichzelf. In de plaats van cadeautjes vragen voor zichzelf, vroeg ze geld voor het kinderkankerfonds. Ze stierf uiteindelijk in het tweede leerjaar, ze was acht. Ze was zo'n goed persoon.

In de klas, qua vriendjes en vriendinnetjes, ging het goed. Ik was niet alleen en hoorde er bij. Als kind heb ik altijd enorm veel fantasie gehad, ik nam van alles mee naar school...

Ook deed ik mijn eerste communie. Ik herinner mij er niet meer veel van. Alleen dat ik een paar keer naar voor moest en enorm veel stress had.

En opnieuw gingen we een jaartje verder...
Ben je nog mee?

Het tweede leerjaar was, als ik erop terugkijk, één grote en zware levensles. Het was één van de zwaarste die ik onder ogen heb moeten zien.

Er kwam een nieuwe jongen in de klas. Ik was zeven en had enorm veel fantasie. Ik was anders.

Toen kwam pestgedrag mijn richting uit. Het ging zo ver dat hij me op een bepaald moment van een bank af duwde en mijn elleboog was gebarsten.

Ook had ik een juffrouw dat jaar. Ze had me niet bepaald graag. Niet dat ik haar mocht maar...oké... ze had het nogal gemunt op mij.

Dat jaar werd ik bang om voor mensen te spreken. Als ik het antwoord wist negeerde ze mij. Als ik het antwoord niet wist riep ze me vaak vooraan. Ik was verlegen en stil. Voor iedereen in een klas staan was niet iets dat ik tof vond. Ik klapte toe en er kwam geen woord meer uit. Ik werd steeds meer gesloten.

We leerden de tafels dit jaar tijdens wiskunde. Niet bepaald mijn sterkste kant, in tegendeel... We kregen zo van die tafelkaarten mee. 's Avonds zat ik hier uren mee in mijn handen. Hieraan zitten niet veel goede herinneringen vast. Pff... rotkaartjes... Ben ik even blij dat ik die nooit meer terug moet zien. Of toch niet om ze zelf te leren. Dit heeft faalangst met zich meegebracht.

Een werkpunt dat al jaren een feit is.

Het meisje die ik eerder genoemd heb in het verhaal, verloor haar gevecht tegen leukemie. Dit was voor niemand simpel zeker niet voor de familie en dichtste vrienden. Ook ik had het moeilijk. Op dat moment ging ik doorheen een rouwproces.

Op een gegeven moment werd het me allemaal te veel. Ik at bijna niet meer. Ik wou alles behalve naar school gaan. Ik durfde de klas niet meer binnen. Uiteindelijk werd ik opgenomen in het ziekenhuis voor de zoveelste keer.

Sinds dat jaar werd ik ieder jaar voor de examens opgenomen. Door de stress stopte ik met eten. Dit kwam meestal door de misselijkheid of ik werd gewoon ziek... Steeds weer voor die examens!

Naar het derde leerjaar!

Eerst durfde ik niet naar school. Maar uiteindelijk viel alles echt nog mee. De juf was enorm aardig en luisterde. Ook kwamen er nieuwe leerlingen in de klas. Een meisje en een jongen. Beiden deden hun jaar over.

Met de jongen was er geen probleem, maar het meisje splitste de klas volledig in groepjes. Niet letterlijk natuurlijk, niet zo van jij daar en jij daar...Maar ze maakte haar eigen groepjes en sloot diegene die ze niet tof vond gewoon uit...

Ik hoorde bij die kindjes die werden uitgesloten. Ik kan op één hand tellen hoeveel er werden uitgesloten, namelijk twee: mijn vriendin en ikzelf. Mijn vriendin hield van voetballen en deed graag mee met de jongens. Dit zorgde er voor dat ik af en toe alleen kwam te staan op school. Dit gebeurde steeds vaker doorheen de jaren.

Ik was nog steeds het meisje met de fantasie. Ik fantaseerde over van alles. Ik zag het volledig voor mij. Alsof alles echt gebeurde. Toen begon ik al met het schrijven van kleine verhaaltjes. Vanaf het moment dat ik dit zei tegen anderen, werd er gelachen of van alles gezegd.

Mijn fantasie verdween voor een deel. Ik probeerde te veranderen, iemand te worden die ik niet was. Iemand die erbij zou horen. Toch bleef ik altijd anders. Het maakte me alles behalve gelukkig.

Dat jaar ging ik voor het eerst naar het JRK -Jeugd Rode Kruis-. Ik vond het er echt fantastisch! Ik deed mee aan kampen en alle activiteiten. Ik begon in de laagste groep 'De Spatjes'. Het tweede en derde jaar zat ik bij 'De Spuitjes'. Ik leerde er zoveel en maakte heel veel plezier.

Ik ben in het JRK tot in de middelste groep beland. In het zesde leerjaar besloot ik het achter me te laten. Het is één van die afgesloten hoofdstukken die ik altijd zal onthouden.

Dit was ook het jaar waarin ik naar de tekenacademie ging. Het eerste jaar had ik er vriendinnen. We amuseerden ons zot! In het tweede jaar waren mijn vriendinnen er niet meer... Ik leerde er een meisje kennen en we werden bevriend. En wonder boven wonder, dit meisje ben ik vier jaar later weer tegen het lijf gelopen. Dit meisje is nu opnieuw een vriendin van mij. Zij was de eerste die mij had opgevangen, op de school waar ik nu zit. We herkenden elkaar en elkaars namen onmiddellijk... Qua uiterlijk waren we wel al veranderd, dus de naam deed z'n job.

Ondertussen was ik al negen jaar en begon aan het vierde jaar van mijn lagere school.

Dit was een speciaal jaar. Van leren kwam er niet echt veel in huis. We hadden een meester die zijn laatste jaar les gaf. Na onze klas ging hij met pensioen. Met andere woorden, hij vaagde er zijn botten aan. Hij las verhaaltjes voor, echt iedere dag. Als we les hadden, was het meer spelen dan echte les. Meestal leerde hij ons dingen fout aan.

Beeld je even in hoe leuk dat jaar voor mij was. Alleen dachten mijn ouders daar compleet anders over... Als ik nu terug kijk, waren ze ook niet fout. Ook kregen we dat jaar een enorme leerachterstand. We hebben veel niet geleerd van wat we eigenlijk al moesten hebben gezien voor het vijfde leerjaar. Die jaren waren op vlak van wiskunde al één grote chaos voor mezelf. Dus dit verbeterde de situatie niet echt...

Op de speelplaats was ik nog alleen... Ik hield me nog steeds bezig met mijn eigen materiaal die ik meenam van thuis. Ik kreeg enkel aandacht wanneer ik iets meehad, waarmee zij ook wilden spelen. Dit vond ik natuurlijk fantastisch, ze zagen me staan en ik was niet alleen. Als ik nu terug kijk was ik nogal goedgelovig. Door mijn verdriet en gevoelens trapte ik er volledig in.

Later tijdens het schooljaar kwam er een meisje bij. Af en toe spraken we met elkaar op de speelplaats, wat me wat minder eenzaam liet voelen. Ik was wel nog vaak alleen maar ik wist dat ik wel af en toe naar haar kon. Ik liet de

tekenacademie dan wel achter mij... Maar ik bleef creatief...

Welkom in mijn vijfde jaar van de lagere school!

Dat jaar kregen we terug les van een juf. De eerste week, bij de herhalingslessen, kwamen we al te weten hoeveel we achterstonden met de leerstof. We moesten nog enorm veel inhalen, maar op een snel tempo. Daarbij moesten we ook nog de nieuwe leerstof van dat jaar aanleren. Dat liep niet goed bij mij.

Ook kwam er een nieuwe taal bij. Frans en, als we heel eerlijk zijn, ik ben niet bepaald goed in Frans. Mijn Frans werd niet goed aangeleerd, net zoals al mijn vakken tot nu toe, in de lagere school.

Op de speelplaats vond ik nog altijd mijn weg niet, maar er kwamen wel twee nieuwe jongens bij in de klasgroep. Met de ene kon ik enorm goed praten. De andere jongen was ook een toffe gast. Dit zorgde ervoor dat ik niet veel meer alleen was.

Uiteindelijk moest ik veranderen van school. Na de paasvakantie kwam ik in mijn nieuwe school. In deze school ging er een volledig nieuwe wereld voor mij open! Ik was niet meer alleen, ik hoorde er bij. Ik had daar ook een vriendin. We hadden beiden enorm veel fantasie en dit was geweldig.

Ook mijn Frans en het meeste van mijn leerachterstand werd ingehaald... Zelfs mijn wiskunde verbeterde.